

TESS FRANKE

De bezieling

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

WEEK 40

Zondag 5 oktober

‘Pasta di papaaa!’

Tweestemmig zoals alleen een tweeling dat kan, toeteren Cindy en Wendy het door de kamer. Ben heeft hun favoriete maaltijd klaargemaakt: spaghetti bolognese met verse ingrediënten. Hij zet de dampende sauspan op de keukentafel terwijl de kinderen komen aanrennen. Waar ze die energie vandaan halen aan het eind van een hele dag hollen en rollen, is me een raadsel.

‘Ik mag naast pap.’

‘Nee, ik mag naast pap.’

Cindy knijpt haar grote kinderogen met een tot venijnige spleetjes en zet het op een jammeren. Op het moment dat Ben zich omdraait om onze wijnglazen van het aanrecht te pakken, haalt Cindy uit naar Wendy’s haar, en nog in dezelfde milliseconde veranderen ook Wendy’s blauwe kijkers in lopende kranen.

Het kwaad is al geschied, maar toch maakt Ben een razende pirouette om te zien wat er is gebeurd. Hij is niet alleen te laat, maar halverwege die beweging kegelt hij ook nog een

van de volle wijnglazen om. Het glas breekt, de splinters dobberen in een bloedrode wijnplas en het pootje rolt vervaarlijk naar de rand van het aanrecht.

‘Jezus,’ roept Ben woest uit. ‘Wat nou weer?’

Van de twee gillende sirenen zal hij geen eenduidig antwoord krijgen, weet hij. Ze vechten wel met elkaar, maar ik moet me wel heel sterk vergissen als het niet gaat om zijn aandacht.

Door een kleine beweging van mijn oogbol-len probeer ik de dader aan te wijzen. Mijn plek in het gezin is nog veel te instabiel om openlijk verraad te plegen. Ben begrijpt me niet. Hij laat het gejammer nog even duren, veegt dan resoluut het rode plasje met scherven en al de gootsteen in, goochelt een nieuw tulpglas tevoorschijn en schenkt het in één vloeiende beweging vol. Met twee glazen chocolademelk koopt hij vrede en even later zitten we in relatieve rust aan de spaghetti.

Pasta behoort tot de vier p's, heb ik van Ben geleerd. Pasta, pannenkoeken, patat en pizza: de toverwoorden uit het grote kookboek voor kinderen. Hij kent het uit zijn hoofd, wat trouwens wel nodig is, want tijd

om een recept te raadplegen heeft hij nooit, zeker niet tijdens het koken. De twee heksjes cirkelen dan onafgebroken vreselijke toverspreuken uitbrakend om hem heen, en dat vrijwel alle dagen van de week.

Het smaakt geweldig, zoals bijna alles wat Ben me tot nu toe heeft voorgezet. De saus is niet zo waterig als de mijne, de geur van de verse basilicum is precies zo noterig als het hoort (denk ik) en de trostomaten zijn ingekookt tot een aromatische helderrode pulp. Bens Italiaanse wijn smaakt er ook nog eens perfect bij. Het enige dat aan deze maaltijd mankeert is dat Cindy en Wendy beslag hebben gelegd op Ben en dat ik vanaf de overkant van de tafel zo'n beetje het nakijken heb. Dat hebben ze met hun gedrein maar mooi voor elkaar gekregen, mijn twee concurrentes van vier.

Na het toetje – vruchtenyoghurt – gaan ze in bad om het zand van het klimduin in Schoorl af te spoelen. Ik wil Ben assisteren, maar als ik de tweeling aanbied hun haartjes in de shampoo te zetten, beginnen ze te gillen. Dat moet papa doen!

Het hele bedritueel – afdrogen, pyjama aan, tanden poetsen, verhaaltje, nog een ver-

haaltje, kusje, liedje, kusje, jammeren vanwege een kwijtgeraakte knuffel, zoeken, vloeiken, vinden, terugbrengen, nog een kusje, licht uit, weer jammeren, licht weer aan, nog een kusje, een korte vermaning en een allerlaatste kusje – duurt tot na achten. Ik zit dan al tijden met een leeg glas op de bank vol verwachting naar de televisie te kijken. Want vanavond komt het.

Het begint iets over halfnegen – plompverloren – pal na een reclameblok. ‘Geen alledaagse kost, ons onderwerp van vanavond. Het is zelfs een ronduit gruwelijk verhaal, waarover u de afgelopen maanden veel in de krant hebt kunnen lezen. Ik heb het natuurlijk over de Zaanse Shoarmazaak, de zaak die heel Nederland heeft geraakt. Wij van de redactie van Bas P. Verhoefs *Misdaadland* hebben de zaak op de voet gevolgd en de politie zelfs met menige tip kunnen bijstaan. Het resultaat van het officiële onderzoek bleef echter onbevredigend. Blijf kijken en u zult het met mij eens zijn.’

Knalhard schettert daarna de tune de huiskamer in, spektakelmuziek met een dreigende ondertoon. Op het beeld verschijnt het beken-

de logo van een vergrootglas waardoorheen je de gifgroene letters van de naam Bas P. Verhoef steeds groter ziet worden. Met een moerslag wordt er in bloedrood MISDAADLAND naast gestempeld en nog voordat de rode inkt als bloeddruppels is uitgelopen, begint het tweede reclameblok.

De onderbreking duurt lang genoeg om een flinke plas te doen, terwijl Ben – net terug van boven – een verse cappuccino voor me maakt. Als ik bij het aanrecht mijn handen kom wassen, slaat hij een arm om me heen en drukt zijn wang tegen mijn krullen.

‘Amarettootje erbij?’ fluistert hij in mijn oor. Zijn verslavende woorden strelen mijn oorschelp. Ze laten me inwendig gonzen. Ik verlang naar de rest van wat hij te zeggen heeft, ook al weet ik inmiddels wat er volgt. Hij laat zijn stembanden hun heerlijke kunstje herhalen: ‘Krijg je een lekker warme buik van, moppie.’

‘En een lekker warrem koppie,’ rijmen we gelijktijdig. Even blijven de woorden in de lucht hangen en wacht ik met mijn afwijzende antwoord. Ik wil de magie niet verbreken, maar ik wil wel helder blijven vanavond. Om toch te kunnen bedanken voor de likeur moet

ik me eerst losmaken uit de halve omhelzing en het moment afbreken.

‘Ah joh, kan jou het schelen,’ dringt Ben losjes aan. Hij trekt zijn mooie mond scheef en graait zonder te kijken met zijn linkerhand twee likeurglazen uit de vitrinekast boven het aanrecht. Met zijn rechterhand haalt hij de fles achter het espressoapparaat vandaan. Voordat ik nogmaals heb kunnen weigeren, heeft hij het eerste glas al klaar. Ik moet mijn hand op zijn pols leggen om te voorkomen dat hij een tweede volschenkt.

‘Dan zit ik zometeen alleen te drinken,’ klaagt hij, alsof hem het grootste onrecht ter wereld overkomt.

‘Schatje, je maakt mij niet wijs dat dat voor het eerst is.’

‘Neu,’ zegt hij met een grappig piepstemmetje. ‘Maar ik ben zo bang dat u dan misbruik van mijn zwakte zult maken, mevrouw.’

Giechelend om die ongein wacht ik op mijn koffie. Bij Ben is dat iets anders dan de bakkies troost van kantoor. Bij Ben is alles anders dan op kantoor. Bij Ben is alles lekker. Van zijn zelfgemaakte pasta tot zijn boterzachte zitbank, en van zijn grote trage massagehanden tot het spitse puntje van zijn razend-

snelle massagetong.

Het gesis van het opstijgende schuim maakt plaats voor de zware geur van zelfgemalen espressobonen. Ik snuif de lucht diep op en begin van het zoete schuim te lepelen zodra ik de mok in handen krijg gedrukt. Genietend loop ik de kamer in waar de reclames nog over de flatscreen razen. Ik vlij mijn billen op het randje van de diepe, bloedrode bank en schurk zonder te kijken achterwaarts tot mijn schouder de pluchen rugleuning raakt. Het heerlijke hoekje.

Ik heb mijn koffie al bijna op voordat het programma vervolgt met een verzameling flitsen van wat er vanavond gaat komen. Zo zijn er alweer drie minuten voorbij voordat er iets echt gebeurt. Maar daar is dan eindelijk het grote bolle kale hoofd van onze gastheer van vanavond, de nationale misdaadbestrijder Bas P. Verhoef.

‘t Is volle maan,’ zeg ik tegen Ben, die net op tijd heel dicht naast me op de bank schuift.

‘Hoe bedoel je?’

Ik knik naar de buis. Als Ben mijn blik volgt, grijnst hij even, maar vrijwel meteen dwaalt zijn blik af en voel ik zijn vrije hand op

mijn rug. Traag maar stevig begint hij tussen mijn schouderbladen te kneden. Hoe het kan is me een raadsel, maar door zijn aanraking ontspan ik onmiddellijk zo totaal dat me onbedoeld een diepe zucht ontsnapt. Ben betovert me.

Met de resterende twee procent van mijn concentratievermogen probeer ik te volgen wat Bas P. ons heeft te melden, maar het meeste ontgaat me.

‘Weet je,’ zeg ik tegen Ben, ‘dat Bas P. het boegbeeld is van de homo-integratie?’

Ben weet het niet. Ben kijkt geen misdaad-programma's. Hij kijkt ook geen voetbal en geen autoprogramma's. Hij kent alleen Gordon Ramsay, Nigella Lawson en Jamie Oliver.

‘Hij is in de afgelopen drie jaar drie keer uitgeroepen tot tv-personality van het jaar. Vind je het niet ongelooflijk?’

‘Ik dacht dat die dikke Rotterdammer dat vorig jaar was, hoe heet-ie, Herman den Blijker.’

‘Nee, dat moet dan al langer geleden zijn. Die twee lijken trouwens wel wat op elkaar.’

Ondertussen verschijnen er foto's van shoarmazaken in beeld en na nog een paar minuten begint de parade van pratende hoofden.

De eerste is een jongeman in merkkleding, compleet met een *five o'clock shadow* en een zonnebril van D&G, die volgens de ondertiteling Mick Segers heet.

Ik hoor niks van wat er wordt gezegd.

‘Sta eens op!’

‘Hoezo?’ vraagt Ben.

‘Je zit weer eens op de afstandsbediening, schat.’

Ben kiept ietsje voorover tot hij in skistand voor de bank staat en veegt dan met een hand onder zijn achterwerk. Ik ben sneller. Ik graai de AB weg en trek aan zijn hand, waardoor hij zijn evenwicht verliest en zijn hand moet zien terug te trekken om er niet bovenop te belanden. Bij wijze van dank grijpt hij me in mijn zij en bij een borst, en knijpt tot ik om genade roep.

Bas P. heeft niet overdreven. Het is een gruwelijke zaak.

Stukje bij beetje schetst hij de contouren van de misdaad. Zijn ogen twinkelen terwijl hij zijn afschuw uitspreekt over ‘de ernst van deze kwestie’ en ‘de onmenselijkheid van wat hier heeft plaatsgevonden’. Gaandeweg realiseer ik me weer hoe schokkend de feiten zijn als je ze voor het eerst hoort. Ik zie de ontzet-